

žena s žábou

Nemohla se ovšem zbavit podezření,
že je vynikající jezdkyňi na pštrosech...
— Ivana Myšková, *Otálení*

Potkávám v létě v parku ženu. Dokud je hezky, sedá jen tak v trávě nebo na dece, vedle ní malé prázdné terárium a v trávě hopká žába.

„Já to mám se zvířaty jako s kabelkami. S kabelkami, byty nebo se vzděláním,“ řekla, když jsem se opatrně zeptal na to terárium a na tu velkou žábu v trávě. „Já jsem vždycky chtěla psa. Jedno jakýho. Kokra, dogu, teriéra...“

„Chtěla jste psa, a máte žábu...“ nezajímalo mě, jakého psa nikdy neměla. Zajímalo mě, proč má teď žábu.

„Jenže vždycky jsem žila ve městě, v bytě bez zahrádky, s výhledem na špinavej dvůr. Vždycky jsem žila v příliš malým bytě. A pes, to nešlo. Vy byste si pořídil psa do malýho bytu?“

Musel jsem uznat, že ne. Přiznal jsem, že mám kočku.

„Ne, to bych nemohla. Když ne pes, tak ani kočka, když ne kočka, ani morče, když ne morče, ani křeček, a když ne křeček, ani pískomil. Víte, já jsem si vždycky přála umět něco pořádně. Třeba jeden cizí jazyk. Jenomže

jsem nikdy nešla na vysokou. Bylo by to hezký. Mít psa a umět cizí jazyk. Jeden jazyk by stačil a stačil by i jeden pes. Ale studujte to po nocích a venčete přitom psa! To nejde, po nocích studovat, po nocích psa. To byste těch nocí musel mít víc než dnů. Měl byste život samou noc. Vy umíte nákej cizí jazyk?“

Řekl jsem, že jo. Jeden hodně dobře a tím druhým že se domluvím.

„No vidíte. Tak to se máte! Já se nedomluvím žádným. A vlastně bych to ani nechtěla. Chtěla jsem ho přece umět pořádně. Číst v něm, psát a mluvit stejně jako v tomhle. A ne se jenom domluvit. To není pořádně. A pak jsem chtěla muže. Chápavýho, hodnýho a radost pohledět. Jenže žádněj tohle všechno neměl. No a nakonec jsem chtěla aspoň kabelku. Koženou, kvalitní, nejlíp z Itálie. Ale vždycky, vždycky jsem si pořídila jenom koženkovou,“ řekla mi ta žena, žena s žábou. „Promiňte, měla bych ji ještě trochu provětrat.“

A připnula žábě na maličký obojek maličkaté vodítko.